

[Hanne Reintoft.]

skulle kunne opnå understøttelse allerede efter 6 måneders medlemskab, og jeg er glad for, at man vil støtte ændringsforslaget herom. Også her kunne det være påkrævet med en forklaring fra socialdemokratiets side på, hvorfor man fra visse grupper vil opretholde en 12 måneders ventetid, medens man for andre og nye grupper kun vil have 6 måneder.

Det er muligt, man undrer sig over, at man tager så vidtgående ændringsforslag med. Jeg har gjort det, fordi jeg synes, lovens standard er så ringe, at det simpelt hen må være et arbejderpartis pligt at bruge enhver lejlighed til at søge den forbedret. Lad mig i den forbindelse sige, at vi her står med en af de love, som vi overhovedet dårligst kan være bekendt. Den fjerner sig meget langt fra grundlovens ord om lige adgang til erhverv og om forpligtelse til i videst muligt omfang at skaffe beskæftigelse til alle, fordi den i hele sit sigte kun taler om det umenneskelige begreb „arbejdskraft“ og ikke om de enkelte mennesker, som den omfatter, og som ofte får tilværelsen mere eller mindre slået i stykker af dens bestemmelser. Loven svigter politikernes tidligere ønsker om erstatning for uforskyldt tab af indtægt, den er familiefjendtlig, og det administrationsapparat, den har skabt, er ikke funktionsdueligt. Den bør ændres totalt. Arbejdsformidlingen bør og skal afskaffes, og anvisningsretten bør igen overlades til den fagbevægelse, der administrerede den langt bedre.

Per Federspiel: Det, der kalder mig frem, er de bemærkninger, der fra en række ordføreres side er gjort om vikarbureauerne, og det ændringsforslag, der er stillet om forbud mod vikarbureauvirksomhed. Jeg skylder det høje ting at oplyse, at jeg gennem en årrække i min private praksis har været rådgiver for vel nok det største vikarbureau, der for kort tid siden forsøgsvis bevægede sig uden for det såkaldte HK-område. Det, man fra ordførernes side er gået ud fra, er, at vikarbureauvirksomhed var skadelig, dernæst at der ikke var behov for en sådan, og for det tredje at den ville skabe forstyrrelser på arbejdsmarkedet. Samtlige disse påstande er urigtige, og jeg beklager, at de

er optaget i bemærkningerne til det ændringsforslag, der er stillet.

Lad mig først nævne, at det område, det her drejer sig om, og som man skyder med så vældige kanoner på, drejer sig måske om noget mindre end 1 promille af det samlede arbejdsmarked. Er der nu noget behov på dette område? Man kan sige, at 1 menneske af hver 1.000 kan være ganske ligegyldigt, men der er et behov, og dette behov viser sig ved, at en række mennesker i en midlertidig situation — det drejer sig ikke om et varigt klientel — en række mennesker, der befinder sig i en midlertidig situation, henvender sig til et vikarbureau for at skaffe sig en midlertidig beskæftigelse. Disse beskæftigelser drejer sig sjældent om mere end 2 eller 3 uger. Derefter går de over på det almindelige arbejdsmarked, med andre ord et stadig vekslende klientel. Der er et behov for disse mennesker, og der er faktisk en social opgave at løse, for det er folk, der ikke passer ind i den normale arbejdsformidling, ikke af personlige grunde, men på grund af deres øjeblikkelige situation, og derfor udøver disse virksomheder en nyttig gerning.

Lad mig dernæst gå til det næste, behovet. Dette behov viser sig ved, at denne form for virksomhed inden for dette meget begrænsede område udvikler sig i samtlige lande i Europa. I 7 lande er der i øjeblikket lovgivningsarbejde i gang, intetsteds for at forbyde denne virksomhed, men for at regulere den, fordi den som alt andet kan give anledning til misbrug. Man kunne have ønsket, at arbejdsministeren i stedet for at skride til en så uliberal foranstaltning som et egentligt forbud havde søgt at indføre bestemmelser om regulering, som der er decideret er brug for.

Lad mig dernæst gå til det næste spørgsmål: at det vil volde vanskeligheder af overenskomstsmæssig art. Jeg har deltaget i forhandlinger med parterne på arbejdsmarkedet inden for jernindustrien, og det var mig ikke muligt under 2 timers forhandling at få øje på så meget som fligen af et sagligt argument. Det eneste, jeg fik at vide, var, at hvis den slags virksomhed skulle tillades, ville også smedeforbundet oprette sit eget aktieselskab, og det ønskede jeg dem held og lykke til. Saglig argumentation kan man altså ikke finde.